

Nicke Ström tänder ljuset och drar storyn om när Chuck Berry och Jerry Lee Lewis var på turné ihop. Dom två slogs om vem som skulle spela sist. "Chucken" vann till slut. Jerry Lee gjorde en vansinneskonsert och avslutade med att tända eld på flygeln och spelade medan lågorna slickade fingarna. Sen gick Jerry Lee fram till mikrofonen och skrek: "Beat that, nigger!"

Det började lite på "sköj" som man säger i Göteborg. Gamla kompisar som ville spela boogie ihop på fester och i mindre sammanhang. Som avkoppling mellan de mer seriösa uppdragen i Nationalteatern och Nynningen.

Idag är **TOTTAS BLUESBAND** en av de turneringsflitigaste grupperna. I genomsnitt var tredje kväll öser de skällhet blues över vilt dansande publik någonstans i Sverige.

SCHLAGER åkte med en sväng för att ta reda på varför den politiska rockens förgrundsfigurer idag lirar amerikansk blues.

Den stora bussen rullar långsamt längs E4:an. Det är inte mycket vi ser av den uppländska slätten. Alla fönster är nerdragna och på en TV-skärm flimrar ett storslaget prärielandskap förbi. Sam Peckinpahs film Pat Garrett & Billy the Kid med Kris Kristofferson, James Coburn och Bob Dylan i rollerna sattes på direkt efter samlingen på Café Tranan vid Odenplan i Stockholm.

Nicke Ström och Thorsten "Totta" Näslund sitter på första parkett. Bengt "Bengan" Blomgren och Nisse Nordin följer också westernfilmen medan Bernt Andersson sover längre bak i bussen.

Whiskeyn flödar och Kristofferson och Coburn raspar med sina sandpappersröster så att

RÖDA HJÄRTAN BLÅ MUSIK

till och med en gammal "shouter" som Totta blir avundsjuk.

Billy the Kid, Kristofferson, anklagar Pat Garrett, Coburn, för att ha sålt sig när han blivit sheriff på äldre dagar.

– Så du har sålt dig. Hur känns det?

– Det känns som. . . som om tiderna förändrats, svarar Garrett.

Orden ringer i mina öron under hela tiden jag umgås med bandet.

Tiderna förändras. 70-tal blir 80-tal. Nynningen, som alla i Tottas Bluesband spelat i (även om Niels Nordin var med först i en senare upplaga) avslutade varje konsert med att skrika "med raka rör mot socialismen" och höja knutna nävar.

Idag står Totta och gör presentationer på amerikanska – låt vara med glimten i ögat och skrattet i mungipan – inför svensk publik på svenska klubbar. "Det känns som. . . som om tiderna förändrats."

Vi hinner inte se klar filmen innan vi landar i Uppsala. Bernt Andersson och jag piper iväg på jakt efter tipskuponger. På tillbakavägen frågar jag Bernt om alla i bandet är heltidsmusiker. Mer eller mindre svarar Bernt. Själv har han sedan 1978 läst på musikhögskolan i Göteborg. Det är rätt typiskt att just lille rödhårige och ettrige Andersson håller på att förkovra sig ständigt. På den tiden det begav sig på 70-talet var han ständigt en ivrig debattör och mötesdeltagare när det drog ihop sig till kulturdebatter inom musikrörelsen eller vänstern.

Likadant är det på fotbollsplanen. Där är Bernt spelmotor, en tänkande August som dirigerar bollarna fram till den helt givna center-tanken Totta Näslund. Tung och med obändig vilja borrar han sig fram och avlossar det väldiga skottet ute på Gärdet dagen innan. För fotograf Bäcker och jag är naturligtvis ute och spionerar på Tottas fotbollslag inför höstens kraftmätning mellan Göteborg och Stockholm personifierade genom Tottas Bluesband och Schlager.

Bernt och jag hoppar in i den redan påbörjade urlastningen av bussen.

Inne i bussens lastutrymme står Totta med bar överkropp likt en lagerförman och begär skämtsamt "rekvisition" när vi kommer och hämtar högtalarlådor och förstärkare. Jag ser honom framför mig på bruket hemma i Köpmanholmen i Ångermanland för knappt 20 år sedan. En kraftig yngling som gillar fotboll och musik och som kan klämma en kvarting på lördagskvällen.

"Det känns som om tiderna förändrats."

I slutet av 60-talet spelade Nicke Ström blues i något lokalt Karlskogaband.

FÖR FULL HALS

1972 sammanstrålade Bernt Andersson, Bengt Blomgren, Nicke Ström, Totta Näslund och bildade tillsammans med Tomas Forsell, Bertil Goldberg och Mikael Gyllenstig (den senare idag i Motvind) Nynningen.

Gruppens debut-LP 'För full hals' framstår idag tio år efter sin tillkomst som den svenska politiska rockens kraftfullaste manifestation både musikaliskt och textmässigt. Den ryske poeten Majakovskijs dikter bearbetades och tonsattes. Musiken hade en spännvidd från rå rhythm&blues till spröda dragspelsklanger. Och sångaren Thorsten Näslund skrev in sig för alltid i historieböckerna. Det var ingen tillfällighet att det var just Totta som sjöng ledmotivet till Tältprojektets föreställning "Vi äro tusenden".

Både Nicke Ström och Totta Näslund har varit fasta medlemmar i Nationalteatern. Bernt Andersson och Bengt Blomgren har ombildat Nynningen ett otal gånger.

Unge herr Niels Nordin framlevde ett liv i jazzrockkretsar innan Bluesbandet fångade in honom. Hawk on Flight och Skrotbandet är konstellationer där han suttit bakom trummorna.

Bluesbandets sjätte och inte minst viktige medlem vissa kvällar är ljudmixaren Tommy Wernkvist. Hur viktig han är som chaufför på

morgnarna skall vi inte tala om.

Hur snabbt ett soundcheck än går är det vänstans tider. Totta ber mig sätta upp ett parti schack och återvänder efter en stund med en sekundant i form av den lokale arrangören. Trots assistans och kraftiga psykningsförsök når han bara remi. Och det bjuder jag honom på enbart för att jag vill få så mycket tid som möjligt att intervjuva gossarna uppe i restaurangen.

Vi knallar upp med brusiga öron. Bandspela- ren slås på och mellan gravad oxfilé, Becks öl, Kalvmedaljonger, Filet Mignon, råstekt potatis, Bourgogne och bra mycket mer, utspinner sig följande konversation.

– Vi hade hållit på sen 77 och fram till 80 och sen växte det fram ett beslut att göra det på allvar. Nicke och jag hade åkt med Teatern då (Nationalteaterns rockorkester var ute och turnerade med i huvudsak sånger skrivna av Ulf Dageby).

"Nynningen var baserat på ett politiskt medvetande, en ideologi. Den har man ju kvar."

Varför satsade ni just på bluesbandet, det fanns väl många andra projekt som kunnat dras igång?

– Ja det var ju bluesen eller countryn att satsa på om man skulle överleva, säger Totta gravallvarligt men kan inte dölja skämtet med ögonen.

– Vi gillar helt enkelt den här musiken och har aldrig tvivlat på att det skulle gå bra att göra det här. Sen har det naturligtvis krävts en massa hårt jobb från i första hand Nicke när det gäller att boka jobb.

– Sen har vi ju också fått kämpa för att "bli kvitt" Nationalteaternstämpeln. Jag har aldrig gillat när vi annonserats som "Tottas Bluesband med musiker från Nationalteatern och Nynningen". Samtidigt hjälpte det nog oss

i början att få folk att komma som kanske inte lyssnade så mycket på blues men som hört och sett oss i dom andra banden.

Ert skivbolag, Nacksving, har inte dom varit tveksamma till att ge ut plattor med engelska texter?

– Nä, inte ett dugg, Det var mer vi som var tveksamma eftersom jag och Bengan och Bernt också sitter i styrelsen, säger Nicke Ström. Vi hade tänkt oss att ge ut våra grejer på ett underbolag eller eget bolag bara för att hålla en linje på Nacksving med just svenska texter.

Har andra försökt påverka er att sjunga på svenska?

– Ja, stockholmare och recensenter lite här och där men det är mindre sånt tjat i Göteborg än någon annanstans. Där har vi sån folklig förankring eftersom det började som ett hobbyband när alla var lediga. Där är det ingen som ifrågasätter begreppet Tottas Bluesband och där är det inbegripet att vi sjunger på engelska.

– Man kan säga att Bluesbandet började när Goldberg, jag och Nicke mötte Bernt och Bengan 72. Då hade ju dom två redan haft ett bluesband (Gin House Bluesband).

Om man tittar tillbaka på Nynningen och det ni gjorde då, vore det en omöjlighet idag? Gör det inte att vara så politiskt tydlig och klar idag?

– Det är inte svårare än att man hela tiden får se det som sker som en spegel av tiden vi lever i. Det skulle ju inte gå att köra samma låtar som då för det skulle bara bli nostalgi. Även om vi skrev texter på samma sätt skulle det inte finnas någon botten i det. Säger Totta och Nicke fyller i:

– Det skulle bli som när Tommy Körberg sjunger Jaques Brel. För det går väl alltid att hitta en poet att sätta musik till.

– Men vad Nynningen handlade om var ju att det politiska läget som rådde engagerade så mycket folk att det fanns grogrund för såna band. Det tror jag inte det finns idag. Det enda som kommit i närheten av det idag är Ebba Grön. Tottas betoning på Grrrrön bifogas nästa Schlager på en liten bandslinga.

– Dom människorna verkar ju på samma sätt vara kompromisslösa, ha en hederlighet och konsekvens som vi hade, säger Nicke.

– Mens' det idag finns plats för ett band som Ebba Grön fanns det då plats för flera band som var . . . tja, lika på något vis. Totta lutar sig tillbaka i stolen.

– Nynningen var ju baserat på ett politiskt medvetande. En politisk erfarenhet, en ideologi och den har man ju kvar och den kommer jag alltid att bära med mig, deklarerar Nicke.

Totta Näslund sång, Bengan Blomgren gitarr, Tommy Wernkvist ljud, Bernt Andersson klaviatur och musik, Nicke Ström bas och Niels Nordin trummor. Med andra ord Tottas Bluesband.

Nicke Ström på Rackarberaspuben i Uppsala, "Saturday nights boogie woogie man". Men visst.

Men den märks betydligt mindre i det ni gör idag.

–Den kanske inte märks men de står inte i motsättning till det vi gör. Det ryms inom min "världsbild".

–Det ryms inom de flestas världsbild. Alla partier till vänster ser oss gärna spelandes på deras fester. Alla utom SKP och det får vi väl buga för.

Beror det på det ni gör idag eller på er bakgrund? För om jag ser på det ni gör och det till exempel Boogie Kings eller Low Budget Blues Band gör så...

... är det en väldig skillnad, säger Totta.

–Det är väsenskiilt, säger Nicke.

–Vad som skiljer oss konkret är att vi spelat på heltid i två och ett halvt år. Vi åker runt hela Sverige året om. Boogie Kings, Ronander Low Budget, det är nåt annat.

Ta Rost då?

–Då tycker jag att Rost passar mer in på oss. Nicke fortsätter:

–Vi har en folklig förankring. Vi vill spela för folk. Det är vår huvudsakliga verksamhet, det är det det bygger på. Vi är ute mer än dom flesta band. Low Budget och Boogie Kings är tillfälliga konstellationer. Dom är en produkt av branschen mer än vi är. OK, jag har känt Malla sen han var 12 år och jag vet att han har lika mycket kärlek till den här musiken som jag själv har. Men Low Budget för mig är en produkt som inte har nån direkt förankring ute i landet mer än att folk vet vilka Mats Ronander, Stefan Nilsson och Åke Sundqvist och allt möjligt är. Dom har ingen förankring så till vida att dom har gjort 400 spelningar dom sista tre åren som vi gjort. Spelning var tredje dag i snitt. 120 dagar om året.

TILLBAKA TILL RÖTTERNA

På 70-talet när ni var Nynningen/Nationalteatern då fanns det en värdegemenskap mellan till exempel Jan Hammarlund, Samla Mamma Manna och Nynningen och ni kunde spela på en konsert tillsammans och det kunde kännas väldigt bra. Som publik upplevde jag något gemensamt mellan er både musikaliskt och ideologiskt. Men idag håller ni på med blues och det finns en splittring, eller åtminstone uppdelning i fack, som känns tråkig men som säkert är nödvändig.

–Nej det upplever inte jag, svarar Nicke. Det är mer så att vi har en markerad plats i landet som vilket rock'n'roll-band som helst. Nynningen var hänvisade på ett annat sätt till en viss

begränsad miljö, företrädesvis Musikforum och liknande. Bluesbandet når ut till den publik som Nynningen hade plus många fler.

–Om vi skall identifiera oss med några så är det väl mera Roffe Wikström och Hjärtslag. Dom jobbar ungefär på samma villkor som vi, OK att Roffe sjunger på svenska och skriver egna låtar. Men det är samma erfarenhet, vi har hållit på parallellt lika länge, medan då Rost, Wilmer X, även om vi sympatiserar med deras musik, är lite efter i ålder och det ger andra perspektiv.

Utifrån kan man få uppfattningen att Bluesbandet var en reaktion mot de oerhört stora sammanhang ni jobbat i med samarbeten mellan Nynningen och Nationalteatern med olika pjäser och den definitiva kolossen Tältprojektet. Bluesbandet var ett sätt att vända tillbaka till mindre sammanhang igen.

Totta flinar illmarigt.

–Det kan man nog säga men tyvärr har det vuxit sen vi startade.

Är det i det här sammanhanget USA kommer in också. Ni tycker det är spännande för att proportionerna byts än en gång.

–Det är en utmaning igen, en challenge, man är på scratch, säger Nicke. Man är ingenting.

–Det är det som är det fräcka, säger Totta. **Vilka diskussioner för ni när ni får erbjudande om att vara med i olika TV- eller radioprogram?**

–Det som hänt hittills är att vi pratar om sammanhangen vi vill förekomma i. Det ledde då fram till att vi inte ville vara med i Öresound. **När ni väljer låtar utgår ni mest från musiken då?**

–Nej vi utgår nästa bara från texterna, svarar Nicke.

–Låtarna går ju genom mig, fortsätter Totta. Av femtio testade låtar kanske i bästa fall fem passerar. Dom ord jag tar i min mun, det jag berättar det skall kännas som jag skrivit det själv. Texten som jag sjunger skall ha täckning i ens egna erfarenheter, ens eget liv.

Byter ni repertoar ofta?

–Det tillkommer ju hela tiden nya låtar. Skulle tro att vi idag har uppemot en hundra låtar vi kan plocka fram.

På nya plattan är några av låtskrivarna bekanta medan andra är nya namn för mig. Är allt äldre material?

–Det är uteslutande 50-talsmaterial.

Hur hittar ni låtarna?

–Letar i skivbackar, hos folk. Många har Bengan hittat. Han har mycket plattor. Det finns ju hur mycket som helst. Du vet väl att Bob "The Bear" Hite (Canned Heat) när han dog hade 70.000 bluesplattor hemma. Har vi kommit i kontakt med 700 är det bra.

Har du, Bengan, mycket gamla grejer hemma i skivhyllan?

–Inte så mycket men jag börjar mer och mer söka sånt. Sen har ju Rander rätt mycket fina saker. Han har tipsat oss mycket.

Jag har alltid sett dig som väldigt influerad av Clapton.

–Ja, jag gillade honom givetvis. Kring -65 betydde han mycket när man själv hade spelat, inte lika länge, men nästan lika länge som han och upptäckte att det går att spela blues utan att låta som BB King. Det var det som var grejen att han tog ett steg till och visade att det går att göra nåt av det. Men behöver inte bara reproducera och härma. Han la till sin grej precis som vi gör som band med många låtar.

Totta Näslund på Café Tranan i Stockholm. En kopp kaffe och en tandborste. Behövs det mer?

Har ni medvetet gått in för att välja lite mer okända låtar och låta dom "värsta" standardlåtarna vara?

– Ja det tycker jag väl, säger Totta. Men det handlar också om att Bengan och Bernt har spelat alla dom där standardlåtarna för 20 år sedan (här skarvar Totta något, grabbarna är strax över 30). Och särskilt Bengt är ju väldigt känslig.

– Det finns ett syndrom, "Stormy Monday"-syndromet som jag alltid återkommer till. Det spelar man inte hur bra låten än är, det är precis som "Summertime". Bengt Blomgren skakar på huvudet.

– Det som gällde för senaste plattan var att nitta låtar som berättade om det som blueslåtar alltid berättar om kärlek, sprit och sånt men på ett fräckt sätt. Sen tycker jag det är väldigt fina namn på våra låtar, "I'm a lover, not a fighter" till exempel, smilar Totta.

Är du det då?

– "I'm a lover, not a fighter"? Det är klart att jag är det.

Jag har annars hört vilda rykten i Stockholm att ni varit på jakt efter Erik Hörnfeldt för att ge honom en omgång.

– Erik Hörnfeldt? Jo men jag kan ju vara en kärleksfull person ändå.

Men du har slutit fred med Lasse Tennander i alla fall.

– Jag har aldrig slutit fred med Tennander, säger Totta.

– Är det krig där? frågar Nicke.

Ja Totta och Lasse kom väl ihop sig i Stockholm för en fyra år sedan.

– Ja han var dum mot min kamrat. Det var på Röda Rummet. Jag sa väl till honom att jag skulle sparka tasken av honom eller nåt sånt. Men det var ju inte på allvar.

Men Hörnfeldt då?

Nej jag ringde honom en gång. Och jag ska gärna klappa till honom för jag tycker han är dum i huvudet. Han skrev nåt i samband med mig om råris och fred och då tog jag illa upp. För det tycker jag inte om. Fast jag är en "lover not a fighter" tycker jag inte om fred. Inte den fred som dom häromkring försöker skapa, det är ingen fred för mig. Jag marscherar inte för sånt.

MUSIKENS FUNKTION

Men du, Bernt, som var inblandad i många möten och diskussioner på 70-talet om kulturpolitik, tycker inte du att pendeln har svängt fort från musikärens hårda, smala, politiserade linje till dagens nästan slappa låt-gå-attityd där allt flyter. Totta här tar som exempel på tidens gång att på 70-talet jobbade jag med Musikens Makt och idag är det Schlager och jag svarar med att då sjöng ni politisk rock på svenska i Nynningen och idag spelar ni amerikansk blues.

– Det är ju ett objektivt faktum att det är på det viset. Men det är inte så att vi stått vid sidan om och tittar på och sett det svänga därifrån till dit och sen hoppat på tåget. Det som vi spelar nu är någonting som är sanktionerat i oss sen en jävla massa år tillbaka. Sen när du snackat om att utrustningen är större idag och nivån har ökat så upplever jag samtidigt att vi har gått ner i format. Vi har kommit ner på mindre ställen och kommit närmre publiken igen än vi gjorde under de sista åren med Nynningen och Nationalteatern. Då blev det mer och mer konserter och vi blev mer och mer fjärrade från publiken. Det är mycket av orsaken också till att vi började spela mer med detta bandet.

Men nu börjar ni bli riktigt "poppis" och skall slå igenom i USA nästa år. . .

– För mig känns det varken mer eller mindre viktigt att åka till Staterna och göra några gig där än att spela i Göteborg, Stockholm eller Norge eller Danmark. Det är givetvis en intressant grej. Nya ställen och nya miljöer och det är det land från vilken den musiken kommer.

– Att slå igenom i USA är det ingen som går och tänker på men däremot om vi spelar i USA kanske vi kan slå igenom i Sverige. Totta är allvarlig men dom andra skrattar.

– Det verkar så när vi läser recensionerna av den senaste plattan. "Oh, USA shit, detta kan vi ändå inte förbigå med tystnad".

Nej det är väl så att Tottas Bluesband kan inte längre tigas ihjäl. De 4-5000 som såg bandet på Jazz&Bluesfestivalen på Skeppsholmen instämmer nog. Det är en ny erfarenhet för bandet att spela stora utomhuskonserter. Blues tillhör de små inrökta klubbarna. Det råder också lite delade meningar inom gruppen hur de riktigt skall handskas med den nya situationen.

För Nisse Nordin, som är gammal Roskildeveteran och har spelat där tre år med lika många band, är det inget problem. Han trivs i de stora sammanhangen.

Totta och Nicke är inte lika säkra på sin sak.

– Nationalteaterns rockorkester hade stående anbud tre år i rad att spela på Roskildes stora scen men vi ville inte spela där, säger Nicke.

På vilket sätt trodde ni det skulle bli fel?

– Det blev fel redan på lilla scenen 1981, säger Totta. Själv blev jag ju livrädd när dom öppnade tältduken. Det skrämde skiten ur mig att

"Texterna som jag sjunger skall ha täckning i ens egna erfarenheter, ens eget liv."

se en 8-10.000 människor där ute. Jag kände en jävla mysco feeling i mitt huvud. Fan for i mig och jag började dirigera publiken. Jag vill inte vara med om det där igen. Jag vill inte vara med om Nürnberg-dagarna heller. Det är ditåt jag tänker när jag är på såna ställen.

– En viktig grej oberoende om du är på en stor scen eller en liten är att musikens funktion är rätt dimensionerad i förhållande till all annan social verksamhet i omgivningen. Så känns det för oss. Sen om vi åker till Amerika eller Norge, det spelar liksom ingen roll, avslutar Bernt Andersson.

HEJA GLENN HYSÉN

Klockan är snart halv tio. Snabb betalning och ner till Rackis pub för att se i Sportnytt hur Blåvitt förlorar mot Malmö med 3-2.

– Förlora på en straff på slutet. Det är för jävligt, säger Bernt och plockar med alla sina munspel.

Fotboll och blues. Det är det dom här fem snubbarna har gemensamt.

Det är dags att äntra scenen. Bernt Andersson rullar igång Booker T's "Time is tight". Bara anslaget i spelet känns annorlunda idag jämfört med Fasching för två dagar sedan. Kort kapitulation.

– Om ni inte vill dansa kan ni få en fotboll och göra en 30-40 på foten. Det är bara att välja, säger Thorsten "Totta" Näslund till publiken på jazzklubben Fasching på Kungsgatan i Stockholm.

Tottas Bluesband är i huvudstaden och att dom skall visa sig lite uppkäftiga, respektlösa och fyllda av kärlek till inte bara blues utan även till fotboll är en självklarhet. Det är bara två dagar sedan Sverige slog Italien med 2-0 och att några göteborgare spelade huvudroller i den matchen får även den mest oinvigde lära en kväll som denna med Tottas.

– Den här sången brukar vi tillägna Paulo Rossi (den italienske forwarden som sköt sitt lag till VM-guld i fjol i Spanien) men nu har vi bytt till Glenn Strömberg, säger Totta i ett annat mellansnack innan han kommer loss i sitt lätt knyckiga rörelseschema. Fingrarna spretar i luften och jag tror inte Totta speciellt studerat

in Joe Cockers scenstil men nog finns där paralleller. Även om Totta vid ett senare tillfälle säger att han kan tänka sig att han och Van Morrison är väldigt lika på scenen.

– Jag har knappt sett Van Morrison men där finns det mycket gemensamt.

Efter "Bad bad whiskey" säger Totta:

– Populär låt det där, kan det bero på att ingen vågar suppa sig full längre.

De fem göteborgarnas blues rullar vidare och Totta slänger in ett och annat "Heja Glenn Hysén" mellan låtarna. Det är ingen stor spelning dom gör. Det är rutin, säkerhet och hantverkskunnande som dominerar. Det vibrerar aldrig av emotionell rörelse.

I Uppsala på Rackarbergspuben två kvällar senare är det ett annat band. redan efter några sånger åker Tottas nyinköpta skjorta från Stockholms Jazz&Bluesfestival av. Svetten stänker och bluesen läker alla sår. Det finns inget som skiljer publiken och bandet åt. Det finns bara sånt som förenar. En vilt dansande hop speglar sig i Tottas vita blänkande mage.

Bengan Blomgrens gitarr skär genom luften som en mistlur i dimma. Den där svartklädda taniga gestalten kan faktiskt få tiden att stå stilla när han kramar dom absolut sista dropparna blod ur sin blå Fender. Peter Ericsson bredvid mig stönar och suckar. Eric Clapton var inte bättre med Mayalls Bluesbrakers 1966. Det är det ultimata bluesgitarrspelet av en mästare som aldrig kommer att bli erkänd.

Nicke Ströms bas pumpar upp alla dansande killar till tjädertuppar som krumbuktar sig framför väryra frisläppta gungande kvinnobröst. Bernt Andersson växlar mellan orgeln, elpianot och munspelet och driver hela bandet framåt och uppåt. Niels Nordin bakom trummorna pisskar fram den slutliga extasen och hela lokalen brinner av lust, glädje och berusning.

Efteråt säger Bengan Blomgren:

– Bra med såna här spelningar där man måste slita lite. Där man måste ta i för att det skall bli något ljud. Där huden slits av fingertopparna.

Bengan och dom andra skäller lite på Totta för att han inte "orkade" genomföra sista setet som det första.

– Det märks att han varit i Stockholm några dygn och festat, säger dom och garvar.

Det jag märkte mot slutet var en nertonad oerhört själfull version av Otis Rush "Double trouble". En sång där Totta inte satsar på kraft och tyngd utan håller tillbaka, dämmer upp och därigenom laddar sången till bristningsgränsen med känslighet.

– Vi mötte ju Otis Rush när vi var över i vintaras och vi vill gärna plocka över honom hit för att spela med oss. Men det blir svårt. Han har blivit så rejält lurad i livet så han är rätt misstänksam mot det mesta. Det är så fantastiskt att träffa dom där "legenderna" för när man skall byta adress och sånt kan dom inte skriva sitt namn ens. Otis Rush skrev sitt namn baklänges, spegelvänt. Men sen när han skulle skriva något mer fick han be om hjälp.

Totta tar en klunk folköl till, tittar ut över en lokal som sakta töms, torkar sig stilla över magen och säger:

– Det luktade jazz i väggarna på Fasching. Här är det skillnad. Det hänger på varför folk går ut. Det är det det handlar om. På Fasching lå dom upp det ena benet på det andra och skulle bedöma den här bluesen som dom hört talas om från Göteborg.

Lite flipper, lite pilkastning, lite löst tugg här och där och sen är det dags att dra. Rackarberget där puben ligger är ett studentområde i Uppsala så inkvarteringen blir i en studentkorridor i ett hus intill.

Totta hämtar videon. Vi kokar en kopp te och ser färdig Pat Garrett & Billy The Kid. Kid blir förstås skjuten på slutet, det måste gå så. Omoralen och laglösheten skall kväsa även i en Peckinpah-film. Medan Kris Kristofferson krälar i stoftet bryter en ny dag fram utanför det lilla köksfönstret. Totta och Nicke sitter och hängdåsar på varsin pinnstol. Det är natt och ändå inte. Det är morgon och ändå inte. Vi tar avsked för några få timmars sömn. Äntligen en ny dag.

HÅKAN LAHGER
FOTO/MATS BACKER